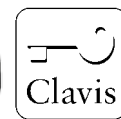
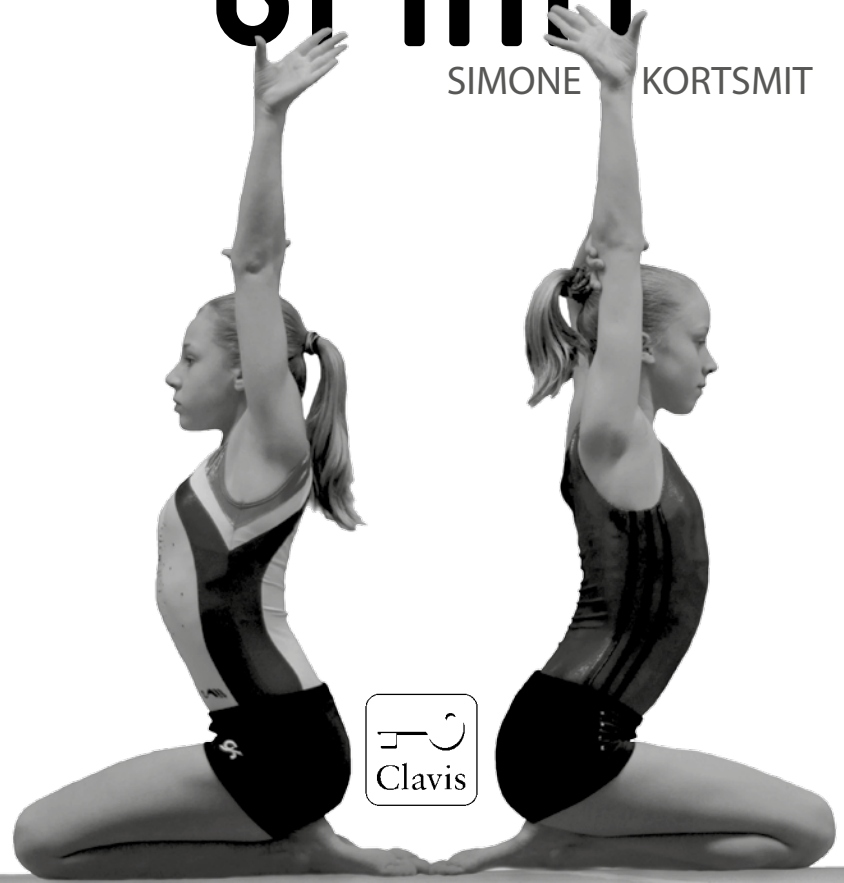

TEAM SPIRIT

SIMONE KORTSMIT

VOORWOORD

Voor Eva & Britta ...

Simone Kortsmid
Teamspirit

© 2015 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York
Beeldmateriaal en foto's: Max Kooistra (MaxFXproductions)

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: turnen, vriendschap, spanning, jaloezie, pesten

NUR 283

ISBN 978 90 448 2540 4

D/2015/4124/090

Alle rechten voorbehouden.

www.clavisbooks.com
www.simonekortsmid.nl

Turnen lijkt op het eerste gezicht een sport die je alleen doet. Want je staat alleen op de vloer, alleen op de balk, of je hangt alleen aan de brug. Toch is turnen ook een teamsport. Je traint samen, je gaat samen naar wedstrijden en bij sommige competities gaat het om de prestatie van iedereen in je team.

Ik weet nog goed dat ikzelf aan mijn eerste wedstrijd meedeed. Ik was zeven jaar en we gingen met de bus naar een wedstrijd groepspringen. Heel snel achter elkaar over de kast springen en iedereen deed natuurlijk zijn best om dat zo mooi mogelijk te doen. Gezellig met elkaar op pad. En als je dan met elkaar plezier hebt, geeft dat ook betere resultaten. Een team zijn is dus heel belangrijk en dat zal je in dit mooie boek ook zeker ontdekken!

Gelukkig zit ik in Heerenveen bij een club waar de sfeer heel goed is en waar we met een groep meiden hard trainen. En als we met de Nederlandse ploeg bij elkaar komen, met turnsters uit het hele land, vormen we op die manier ook weer een team. Een team dat er alles aan gaat doen om in 2016 in Rio de Janeiro van de partij te zijn bij de Olympische Spelen!

Ik was in 2012 de enige Nederlandse turnster bij de Olympische Spelen in Londen. Een geweldige belevenis, waar ik nog steeds met heel veel plezier aan terugdenk. Het lijkt me fantastisch om er in 2016 weer bij te zijn, maar nu met nog meer turnsters in Oranje.

Teamspirit is daarvoor heel belangrijk, en dat is ook precies de titel van dit boek over Marijke en haar vriendinnen.

Ik wens je veel leesplezier!

Liefs, Céline van Gerner

BRENG HET BOEK TOT LEVEN!

De turnoefeningen die Marijke en haar vrienden uitvoeren, zijn te zien op leuke filmpjes. Download de app 'Layar' en scan de speciale foto's met je smartphone. Zo komt dit boek helemaal tot leven!

INHOUD

PROLOOG

De dag van de teamwedstrijd	13
-----------------------------	----

VIJF WEKEN EERDER

Een vrolijk weerzien	17
Met volle kracht	21
In een kringetje	25

VIER WEKEN VOOR DE TEAMWEDSTRIJD

Sierpijn	33
Een oude bekende	39
Opmerkingen	43
Vreemd gesprek	48
Een leuk nieuwtje	51
Een fantastisch plan	57

DRIE WEKEN VOOR DE TEAMWEDSTRIJD

Botsing	63
Met de jongens	68
Blut	72
Een lief berichtje	77
In de kluis	81
Verdacht	87
Nieuwsgierig	91

TWEE WEKEN VOOR DE TEAMWEDSTRIJD

Plié	97
Betrapt	101
Nieuwe wedstrijdpakjes	107
Grote jongens	114

ÉÉN WEEK VOOR DE TEAMWEDSTRIJD

In het klimbos	123
De gulle gever	129
De sleutel	135
Schoonzusjes	139
Jill weet raad	143
Jurymeisjes	147
Kluisje zeventien	151
Veel geld	153
Wat nu?	156
Op 't nippertje	159
En nu wegwezen!	162
Gymroddels	167

DE DAG VOOR DE TEAMWEDSTRIJD

Spioneren	177
-----------	-----

DE DAG VAN DE TEAMWEDSTRIJD

Alleen	185
Wegwezen!	187
Onder toezicht	192
Het kleine neefje	195

Wat zegt ze nu?	201
De wedstrijd	204
Verrassing!	210

EPILOOG

Twee weken later	214
------------------	-----

PROLOOG

DE DAG VAN DE TEAMWEDSTRIJD

Zaterdag rond halfnegen 's morgens

Ze hoort geknerp op de kiezels achter haar. Hoopvol draait ze zich om.
Niemand.

Ze zucht. Waar blijven ze nou? Zo komen ze nog te laat. Hoewel pas vanmiddag de wedstrijd is, verwacht de coach hen al over een kwartier in de turnzaal. Ze hebben beloofd te helpen. De eerste turnwedstrijd zijn ze allemaal jurymeisje. Dat is altijd zo leuk om te doen. Je mag dan naast de jury zitten, aan de lange tafel. Bij balk, vloer, sprong of brug. Zo kun je het turnen van heel dichtbij zien. Ze hoopt dat ze bij brug wordt ingedeeld, want dat is haar favoriete toestel.

Ze haalt haar mobiel uit haar jaszak en kijkt op het schermpje. De cijfers van de digitale klok geven 08.21 aan. Al bijna halfnegen. Ze zullen haar toch niet vergeten zijn? Misschien kan ze haar vriendinnen voor de zekerheid beter een bericht sturen, en dan alvast zelf naar de turnzaal fietsen.

Haar duimen glijden over de kleine toetsen.

Waar blijven jullie nou? Ben alvast naar de turnzaal. Zie ik jullie daar!

Vlug stopt ze haar telefoon terug in haar jaszak. Nog één keer kijkt ze achterom. Dan stapt ze op haar fiets en rijdt weg.

Alleen.

VIJF WEKEN EERDER

EEN VROLIJK WEERZIEN

'Iieeeeek!' Marijke slaakt een gil. Met haar armen gespreid rent ze op Nikki af. '*Big hug!*' roept ze. 'Nu!'

Haar beste vriendin lacht. 'Kom hier, gekkie,' zegt Nikki. Ze gooit haar turntas op de vloer. Stevig laat ze zich door Marijke omhelzen. Met moeite bevrijdt ze zich enkele seconden later uit de wurggreep. 'Het lijkt wel of je me hebt gemist,' lacht Nikki.

'Gemist?' vraagt Marijke. 'Was het maar waar! Het was veel erger dan dat. Ik ging bijna dood van verveling!' Ze trekt een beteuterd gezicht. 'Ik was echt heel zielig, hoor. Terwijl jij daar lekker op het strand van Texel lag te bruinen, moest ik het doen met een stapel saaie vakantieboeken. Ik heb ze in onze hete achtertuin wel tien keer gelezen.' Meteen daarna vormt zich weer een glimlach op haar gezicht. 'Maar nu is alles goed, want jij bent er weer.' Ze pakt een pluk van Nikki's haar. 'Jee, wat is je haar lekker blond geworden!' Vervolgens grijpt ze naar haar eigen paardenstaart en fronst. 'Ziet er zoveel beter uit dan dat bruine strohaar van mij. Moet je zien! Ik moet wel een staartje in. Als ik het los draag, lijkt het wel ontploft.'

Nikki lacht. 'Niet zeuren. Je hebt hartstikke mooi haar.'

Marijke wuift haar woorden weg. 'Jaja, zal wel.' Ze pakt Nikki's turntas, en huppelt door de gang. 'Kom nou,' roept ze enthousiast.

Nikki volgt Marijke naar de kleedkamer. 'Is alles wel goed met je? Weet je zeker dat je geen zonnesteek hebt opgelopen in die tuin van jullie?' Ze knikt naar de tas. 'Ik bedoel, je draagt mijn spullen. Dat is toch niet normaal?'

‘Voor mijn bff doe ik alles,’ antwoordt Marijke. ‘Hier.’ Ze opent de deur van de kleedkamer. ‘Na jou.’ Ze maakt een sprongetje en roept verrukt: ‘Yes! We mogen eindelijk weer turnen!’

Haar vriendin kijkt haar verbluft aan. En stapt dan naar binnen. ‘Zo meteen wel weer normaal doen, hoor.’

Marijke laat de deur met een klap achter zich dichtvallen. ‘Normaal? Ik? Je kent me toch?’ Ze ploft neer op de houten bank. Met een soepele beweging schopt ze haar teenslippers uit. ‘Ik heb me zo verveeld. Ik heb zelfs zin in krachttraining.’

Nikki moet lachen. ‘Ik ben benieuwd of je dat zo meteen nog steeds vindt,’ zegt ze, terwijl ze naast haar gaat zitten. Ze bukt zich en trekt de veters van haar gymp los.

‘Echt wel,’ roept Marijke. Nikki moest eens weten hoe erg ze haar heeft gemist. En het turnen. Ze weet ook wel dat ze soms flink kan mopperen. Dat ze niet altijd oplet. Dat de coach haar regelmatig meerdere malen moet vragen om een element uit te voeren. Maar stiekem vindt ze trainen heerlijk. Om voor zichzelf de grens op te zoeken van wat ze wel of niet durft. Om zichzelf uit te blijven dagen. En om samen te trainen met die lieve Nikki. Die zo ongelooflijk fanatiek is, maar haar tegelijkertijd ook aanmoedigt en alles gunt.

Na het turnkamp heeft ze nog een week bij Nikki gelogeed. Maar toen ging Nikki op vakantie. En zat zij alleen thuis. Doodsaai! Haar moeder moest alleen maar werken, werken, en nog eens werken. In de buurt was het stil. Iedereen was weg.

Ze voelt een duw tegen haar arm. ‘Wat zit je nou te dromen?’ Nikki grabbelt in haar tas. Ze haalt een klein cadeautje tevoorschijn. ‘Hier, voor jou.’

‘Voor mij?’ Verrukt pakt Marijke het pakje. Dat is nou zo lief van

Nikki. Altijd als ze op vakantie gaat, neemt ze iets leuks voor haar mee. ‘Wat is het?’ vraagt ze.

‘Ja, hallo! Dat ga ik toch niet vertellen? Dan had ik het net zo goed niet in kunnen pakken.’ Nikki knikt naar het cadeautje. ‘Nou, vooruit!’

Gretig opent Marijke het pakje. Haar gezicht straalt als ze ziet wat erin zit. ‘Wow. Wat mooi!’

‘Het is een schelp,’ zegt Nikki. ‘Helemaal versierd.’ Ze wijst op de letters. ‘Kijk, daar staan onze namen.’

‘*Marijke en Nikki. Best friends forever,*’ zegt Marijke zachtjes. Ze kijkt Nikki aan. ‘Ik vind hem schitterend.’ Ze omhelst haar lieve vriendin. ‘Dank je wel.’

Op dat moment gaat de deur van de kleedkamer open. Een klein meisje met een grote sporttas loopt naar binnen.

‘Ling!’ roepen Marijke en Nikki in koor. Ze komen tegelijkertijd overeind en stormen op haar af. Het meisje verdwijnt bijna volledig als ze haar stevig omhelzen. Ling snakt naar adem. ‘Jullie kelen me bijna.’

‘Dat is omdat we zo blij zijn om je te zien,’ zegt Nikki.

‘Hier, geef me je spullen maar.’ Met een ruk trekt Marijke de tas uit Lings handen en zet deze op de bank. Daarna trekt ze ook Lings sportjasje uit, en hangt dat keurig aan een haakje.

Verbaasd kijkt Ling naar Nikki. ‘Wat heeft die nou?’ fluistert ze.

Nikki haalt haar schouders op.

Ling draait haar hoofd naar Marijke. ‘Zo meteen doe je weer wel normaal, hè?’

‘Hoezo?’

‘Nou, je doet raar.’

Marijke kijkt haar verbaasd aan. ‘Ik? Duh! Echt niet!’

‘Is Gwen er eigenlijk al?’ vraagt Nikki.

‘Toen ik hier aankwam, zag ik haar vader,’ zegt Marijke. ‘Ik denk dat ze al in de zaal is.’

Gwen is even oud als Marijke en Nikki. Sinds een jaar turnt ze ook bij Top Spirit. Helaas kon ze deze zomer niet mee op turnkamp. Ze was op vakantie naar Curaçao. Daar woont familie van haar pa. Ze heeft ook een broer. Hij heet Lucas, en turnt ook. Marijke vraagt zich af of hij er al is. Hij is zo *cute*.

‘Trainen de jongens vandaag ook?’ vraagt ze zo onverschillig mogelijk. Totaal overbodig controleert ze of alle spullen in haar tas zitten.

‘Geen idee,’ antwoordt Ling. ‘Boeien!’

Nikki stoot Ling aan. ‘Ze bedoelt dat ze graag wil weten of Lucas ook traint vandaag.’

‘O?’ Er verschijnt een glimlach op Lings gezicht. ‘Vind je hem nog steeds leuk dan?’ vraagt ze verbaasd.

Marijke voelt haar wangen gloeien. ‘Weet ik veel.’ Ze heeft echt geen zin om het hierover te hebben. Snel loopt ze naar de deur. ‘Komen jullie?’

‘Ik ben klaar.’ Ling staat op.

‘Ik ook,’ zegt Nikki.

Marijke rent vooruit. Ze hebben moeite om haar bij te houden.

‘Die heeft het turnen wel heel erg gemist,’ zegt Ling.

‘Ze heeft zelfs zin in krachttraining,’ fluistert Nikki.

Ling lacht. ‘Echt? Nou, wedden dat dat niet lang duurt?’

MET VOLLE KRACHT

Gwen is al in de turnzaal. Ze maakt een salto op de grote rechthoekige trampoline.

‘Gwen!’ roept Marijke blij. Ze loopt snel op haar af. Met een grote sprong belandt ze op de zachte vering.

‘Zijn jullie daar eindelijk,’ zegt Gwen. Samen met Marijke springt ze op en neer. ‘Moeten jullie kijken.’ Ze zet zich meerdere keren af. Dan maakt ze een dubbele salto en verdwijnt in de bak vol schuimblokken die naast de trampoline ligt. ‘En?’ vraagt ze, zodra ze weer tevoorschijn komt.

‘Cool,’ zegt Marijke. ‘Nou ik.’

